

Arrest

nr. 97 422 van 19 februari 2013
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 27 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. GALLANT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 26 juni 2008 het Rijk binnen en diende op 16 juni 2011 een asielaanvraag in. Op 31 augustus 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Keniaans staatsburger te zijn van Embu afkomst. U werd geboren te Embu op 20 september 1984. U woonde er samen met uw familie. In 2003 werkte u uw middelbaar onderwijs af. In december 2007 kreeg u een job als au-pair aangeboden bij een Keniaans gezin in België. Nadat uw paspoort, visum en arbeidskaart geregeld waren vertrok u op 26 juni 2008 naar België. U verbleef er sindsdien als au-pair bij het gezin van C.M. en E.B.. Op 20 april 2009 verliep uw arbeidskaart. Vervolgens verbleef u in België met een studentenvisum. In juli 2010 keerde u éénmalig naar Kenia terug om uw familie te bezoeken. In september 2010 raakte u in België zwanger van een zekere M.. Hij is een Belg van Togolese afkomst. Hij wilde echter geen verantwoordelijkheid opnemen voor uw kind en beëindigde jullie relatie. U hebt sindsdien geen contact meer met hem. In januari 2011 werd u door de familie van C. M. en E. B. ontslagen omdat u zwanger was. Uw ouders in Kenia hoorden dat u zwanger was en willen sindsdien niets meer met u te maken hebben. Intussen hoorde u van de dokter dat u in verwachting was van een meisje. U kon nergens heen en leefde een tijdje op straat. Vervolgens kreeg u opvang in Samu Social in Brussel. Op 16 juni 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties. Op 25 juni 2011 werd uw dochter N.N. in België geboren. U wil niet terugkeren naar Kenia omdat u uw familie, en meer bepaald uw ouders, vreest. U vreest dat ze uw dochter N. zouden besnijden. Daarnaast veroordelen ze u omdat u een ongehuwde moeder bent. Verder vreest u ook de slechte economische omstandigheden in Kenia. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte, uw diploma van het secundair onderwijs en van een computercursus, de geboorteakte van uw dochter N. en het uittreksel uit het Belgisch wachtregister, een foto van uw familie in Kenia, de overeenkomst voor uw plaatsing als au-pair, een vervallen arbeidskaart B, een geldige arbeidskaart C en de inschrijvingsvoorwaarden van de Universiteit Brussel, 2 neergelegde medische attesten dat u besneden werd (type 2) en dat uw dochter N. niet besneden werd, een lidkaart van u en van uw dochter van le Groupe pour l'Abolition des Mutilations Genitales de Belgique (hierna GAMS) en tenslotte uw verklaring op eer dat u uw dochter zal beschermen tegen elke vorm van besnijdenis.

B. Motivering .

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. U bent er immers geenszins in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat uw familie, en dan vooral uw ouders, uw dochter N. zouden willen besnijden (gehoor CGVS, p.10). U legt medische attesten neer waaruit blijkt dat u besneden werd (type 2) en dat uw dochter N. niet besneden werd. Volgende bedenkingen dienen echter te worden gemaakt bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Er dient te worden opgemerkt dat u langdurig wachtte alvorens asiel aan te vragen. Ondanks het feit dat u reeds sinds de vierde maand van uw zwangerschap wist dat u in verwachting was van een meisje (gehoor CGVS, p.6), wachtte u nog tot 16 juni 2011, toen u reeds hoogzwanger was, om asiel aan te vragen bij de Belgische asielinstanties. Op de vraag waarom u zolang wachtte om asiel aan te vragen, antwoordde u dat u niet wist dat dit mogelijk was (gehoor CGVS, p.6). Hiermee overtuigt u niet. U stopte te werken als au pair in januari 2011 en u verklaart dat u werd weggestuurd en diende terug te keren naar uw land van herkomst (gehoor CGVS, p.6). U stelt dat u van januari tot juni 2011 dakloos was. Van iemand die al sinds 2008 in België verblijft en enig opleidingsniveau heeft (gehoor CGVS, p.4) zou verwacht mogen worden dat ze zich informeert en zich tot de bevoegde instanties wendt. Van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en/of dat van haar dochter en daarom de internationale bescherming vraagt, mag verwacht worden dat zij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u draalde om een asielinstantie de kans te geven uw asielaanvraag te onderzoeken doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees.

Verder stelt u dat uw dochter, bij een eventuele terugkeer, in uw dorp in Embu besneden zou worden door uw familie (gehoor CGVS, p. 8,9,10). Op de vraag waarom u uitgerekend naar uw ouders in Embu zou terugkeren, antwoordt u dat u nergens anders heen kan (gehoor CGVS, p.9). Nochtans lijkt het vreemd dat u naar uw ouders in Embu zou terugkeren, aangezien zij niets meer met u te maken willen hebben, ze u veroordelen omdat u een ongehuwde moeder bent en ze uw dochter zouden willen besnijden. Op de vraag of u elders in Kenia zou kunnen wonen, antwoordt u dat uw familie u overal zou kunnen vinden en uw dochter zou ontvoeren om haar te besnijden (gehoor CGVS, p.10). Hiermee overtuigt u niet. U verklaarde immers zelf dat uw ouders niets meer met u te maken willen hebben en u sinds januari 2011 geen enkel contact meer met hen hebt (gehoor CGVS, p.3). Uw stelling dat uw ouders u overal in Kenia zouden kunnen vinden is dan ook louter gebaseerd op uw

veronderstellingen, waarvoor u verder geen enkele concrete aanwijzingen aanbrengt. U lijkt dan ook over interne vluchtalternatieven te beschikken.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie in uw administratief dossier) blijkt bovendien dat besnijdenis van minderjarige meisjes illegaal is en dat moeders die een gedwongen besnijdenis van hun dochter vrezen over het algemeen bescherming kunnen zoeken bij de Keniaanse autoriteiten.

U verklaart dat vrouwenbesnijdenis de standaard is binnen uw stam (gehoor CGVS, p. 8). Het CGVS beschikt echter over informatie dat ongeveer 44% van de vrouwen van de Embu stam besneden worden. Hoewel dit percentage aanzienlijk is, betekent dit ook dat 56% ofwel ruim de helft van de vrouwen van uw stam niet besneden wordt. Het is dus niet correct om te stellen dat alle meisjes in uw stam besneden worden.

Er dient te worden gewezen op het feit dat u uw middelbaar onderwijs heeft volbracht (gehoor CGVS, p.4) en later in 2007 naar de hoofdstad Nairobi op zoek ging naar werk (gehoor CGVS, p.4). U kwam naar België als au pair te werken (gehoor CGVS, p.5) en u plande zelfs universitaire studies te starten. Omwille van uw zwangerschap stopte u uw werk als au pair en vond u een plaats bij Samu Social (gehoor CGVS, p.6). Uit uw verklaringen blijkt dat u toch een zekere maatschappelijke zelfstandigheid heeft, die niet strookt met uw verklaring dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst enkel terug naar uw familie kan.

Op basis van bovenstaande vaststellingen kan niet worden besloten dat u niet in de mogelijkheid zou zijn om een gedwongen besnijdenis van uw dochters te voorkomen bij een terugkeer naar Kenia.

U verklaarde tenslotte dat u de slechte levensomstandigheden in Kenia vreest (gehoor CGVS, p. 8). Er kan worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten op zich geen verband houden met de Conventie van Genève voor de toekenning van asiel. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat deze economische problemen geïnspireerd zouden zijn door één van de criteria van de Conventie van Genève, met name ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.

Uit het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst een 'vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève' zou hebben of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming' zou lopen.

Wat de door u neergelegde documenten betreft: uw paspoort, identiteitskaart en geboorteakte geven informatie over uw identiteit en nationaliteit, wat hier niet in twijfel getrokken wordt. Uw diploma van het secundair onderwijs en van een computercursus geven informatie over uw opleiding in Kenia, de geboorteakte van uw dochter Nawal en het uittreksel uit het wachtregister geven informatie over de geboorte van uw dochter in België, de foto van uw familie geeft informatie over uw familiale achtergrond, zaken die hier niet betwist worden. De overeenkomst voor uw plaatsing als au-pair, uw vervallen arbeidskaart B, uw geldige arbeidskaart C en de inschrijvingsvoorwaarden van de Universiteit Brussel geven meer informatie over uw verblijf en activiteiten in België sinds 2008. De lidkaart van u en van uw dochter van GAMS en uw verklaring op eer dat u uw dochter zal beschermen tegen elke vorm van besnijdenis tonen uw engagement tegen besnijdenis van uw dochter aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept in een eerste onderdeel van het middel de schending in "van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel, en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen". In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van "artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet" en in een derde onderdeel de "Schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. Verzoekster verklaart dat zij in 2007 naar België kwam om er als au-pair te werken. Het wordt niet betwist dat verzoekster toen niet vertrokken is uit Kenia om redenen ingegeven door artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet en ook thans de Keniaanse autoriteiten niet vreest. In 2011 vroeg verzoekster asiel aan omdat ze hoogzwanger was van een meisje en vreesde dat haar dochter bij een terugkeer naar Kenia het slachtoffer zou worden van besnijdenis. Daarnaast riep verzoekster economische motieven in.

3.2. Daargelaten of verzoekster naar eigen zeggen niet bekend was met de asielprocedure hoewel ze een verstandige vrouw is en wel voldoende bekend is met de verblijfsregeling om haar studies te organiseren, kan het feit dat verzoekster pas asiel aanvraag toen ze hoogzwanger was maar nog niet bevallen was, niet wijzen op een nalatige handelwijze of gebrek aan interesse en initiatief. Dit motief van de bestreden beslissing doet *in casu* geen afbreuk aan haar geloofwaardigheid nu net de dochter waarvan verzoekster intussen is bevallen de hoofdreden is van haar asielaanvraag.

3.3. Verzoekster wijst op een rapport op de website van GTZ Kenya Health waaruit blijkt dat binnen de Embu-gemeenschap het percentage meisjes/vrouwen dat slachtoffer wordt van genitale verminking is gestegen tussen 2003 en 2008. Verzoekster wijst tevens op een rapport van FIDA KENYA (gesteund door Unicef) waaruit blijkt dat, hoewel Kenia zich inderdaad inzet voor het bestrijden van de praktijk van genitale verminking, de realiteit in aanmerking moet worden genomen, en dat de bestraffing van personen die verantwoordelijk zijn voor genitale verminking in de realiteit dode letter blijft als gevolg van de sterke culturele verankering van deze praktijk. Bovendien heeft het wettelijk verbod en de daaruit voortvloeiende '*illegaliteit*' van de praktijk er niet voor gezorgd dat zij niet meer wordt uitgevoerd. Louter de omstandigheden zijn gewijzigd.

3.3.1. Uit de door verzoekster toegevoegde informatie blijkt inderdaad dat hoewel de toepassing van vrouwenbesnijdenis in Kenia in het algemeen gestaag afneemt, deze bij de Embu-stam daarentegen gestegen is in de periode 2003 – 2008. Uit de toegevoegde informatie blijkt dat deze toename echter zeer miniem is en de verwerende partij merkt terecht op dat de door verzoekster aangebrachte informatie enkel betrekking heeft op de periode tot 2008 zodat niet is aangetoond dat deze trend zich actueel heeft voortgezet. De Raad betwist niet dat vrouwenbesnijdenis nog voorkomt in Kenia en in sommige stammen een traditie blijft. Ook is aannemelijk dat de gerechtelijke vervolging van deze praktijken door de autoriteiten niet altijd effectief is. Echter kan niet gesteld worden dat vrouwenbesnijdenis "standaard" is binnen de Embu-etnie wanneer ongeveer de helft van de Embu

vrouwen onbesneden zijn. Verzoekster gaat daarbij voorbij aan de essentie van de bestreden beslissing, met name dat ook in acht genomen deze omstandigheden, er niet kan worden ingezien dat een vrouw met verzoeksters profiel dient te vrezen voor besnijdenis van haar dochtertje.

3.3.2. Verzoekster wijst er verder op dat uit het rapport van GTZ Kenya Health ook blijkt dat er een sterk verband bestaat tussen het vasthouden aan de traditie van genitale verminking en het opleidingsniveau. Het behoren tot de Embu-gemeenschap enerzijds en het beperkte opleidingsniveau op het platteland waar verzoekster vandaan komt anderzijds geeft aan dat haar vrees niet ongegrond is. Voorts, indien verzoekster niet zou terugkeren naar haar ouders, zou haar dochter nog steeds het risico lopen om besneden te worden. Het is heel goed mogelijk dat verzoeksters familie in de ruime zin zal willen meewerken aan het 'arrangeren' van de besnijdenis van haar dochter en het in stand houden van de traditie en het veilig stellen van het sociaal aanzien van de familie binnen de gemeenschap. Men mag de afkeuring van de familie ten aanzien van verzoekster als ongehuwde moeder niet verwarren met een totale desinteresse in haar dochter. Dat verzoeksters ouders en haar familie niets meer met verzoekster willen te maken hebben, belet niet dat zij verzoeksters dochter nog steeds zullen beschouwen als een lid van de familie, wiens eer en tradities gerespecteerd dienen te worden.

3.3.3. De Raad ziet niet in waarom verzoeksters ouders met wie ze al twee jaar lang geen contact meer heeft sinds ze vernamen dat ze zwanger was ("*ze niets meer met [mij wilden] te maken hebben*", gehoorverslag CGVS, p.3), bij haar terugkeer naar Kenia erop uit zouden zijn om haar dochter te besnijden. Uit het administratief dossier en de door verzoekster neergelegde stukken, die ook opnieuw bij het verzoekschrift worden gevoegd, blijkt dat verzoekster in Kenia haar diploma middelbaar onderwijs behaalde en ze computercursus volgde. Bovendien volgde zij in België ook een cursus Nederlands, heeft ze een ruime talenkennis "*Engels, Swahili, Embian, beetje Nederlands*" (gehoorverslag CGVS, p.5) en was zich aan het voorbereiden om in België universitaire studies te volgen, wat bezwaarlijk kan wijzen op een "*beperkt opleidingsniveau*". Voorts kan uit de vaststelling dat verzoeksters ouders op het platteland wonen niet worden afgeleid dat ze noodzakelijkerwijze bekrompen zijn, of geen oog hebben voor voortuitgang of nieuwe situaties. Immers verzoeksters ouders hebben verzoekster niet verhinderd zich te vestigen in Nairobi noch te vertrekken naar Europa.

3.3.4. Verzoekster kan nog minder overtuigen waar zij stelt dat "*als ik terugga kan ik nergens anders heen dan naar hen*", haar familie. Integendeel verzoekster woonde tot januari 2007 bij haar ouders en is toen vertrokken naar Nairobi om een job te vinden. Ze woonde een jaar onafhankelijk in Nairobi (CGVS-verhoor p. 4). Voorts kon zij vanuit Kenia een job vinden in België, haar migratie naar België opzetten en haar visum en verblijfsdocumenten in orde brengen. De Raad ziet dan ook niet in dat verzoekster die een begaafde vrouw is en zoals zij zelf aangeeft in het verzoekschrift "*initiatief [heeft] getoond om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en haar dochter*", "*heeft gezocht naar een eigen woning*" en een "*arbeidskaart C*" aangevraagd, die nog geldig is tot "*juni 2013*", niet diezelfde zelfstandigheid en ondernemingszin waarmee ze naar België kon komen en in België haar verblijf kan regelen, in Kenia aan de dag kan leggen. Evenmin kan worden ingezien waarom verzoekster met haar huidige ervaringen en overtuigingen die gezien de besnijdenisgraad in Kenia merkkelijk gedaald is en dus door vele Keniaanse vrouwen wordt gedeeld, zich -in zoverre nodig- niet tegen haar familie kan verzetten en haar zelfstandig leven verder zetten. Verzoekster kan niet gevolgd worden waar ze de indruk wil wekken dat ze als moeder van haar dochter aan de zijkant staat van een eventuele beslissing over de besnijdenis. Tenslotte wordt verzoeksters vrees voor de besnijdenis van haar dochter verder ondermijnd nu verzoekster dit motief niet aanhaalde bij de Dienst Vreemdelingenzaken waar ze louter opmerkte dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Kenia niet zo goed is als in België. Pas op het CGVS maakt ze gewag van een vrees voor besnijdenis, wat de waarachtigheid van haar asielmotieven ondermijnt, minstens de ernst ervan relativeert. Voorts blijkt uit het dossier dat verzoekster verklaarde dat in haar cultuur de vrouwenbesnijdenis een traditie is en "*als je trouwt, controleren ze of je besneden bent*" doch "*ervoor is het ok*", en zelfs indien "*op het moment dat ze [haar dochter] zou huwen zou ze besneden moeten worden*", dan nog "*kan ze haar eigen keuze maken*" (gehoorverslag CGVS, p.). Aldus ontkent verzoekster zelf dat haar dochter in Kenia een gedwongen besnijdenis zal ondergaan, en erkent ze tevens dat zelfs indien een besnijdenis zich eventueel om culturele redenen zou opdringen wanneer zij later wenst te huwen, haar dochter dan hoe dan ook nog steeds zelfstandig de keuzevrijheid heeft.

Volledigheidshalve kan nog uit het administratief dossier blijken dat vrouwenbesnijdenis in Kenia wettelijk verboden is bij vrouwen jonger dan 18 jaar en gesanctioneerd wordt met zware straffen, en dat de overheid met toenemende bereidheid hiertegen optreedt. Voorts kunnen vrouwen ook een beroep doen op tal van NGO's die zich engageren in de strijd tegen vrouwenbesnijdenissen.

3.4. De medische attesten en de documenten van de organisatie GAMS kunnen tenslotte enkel adstrueren dat verzoekster wel besneden is maar haar dochter niet, en dat zij zich aangesloten heeft bij de organisatie GAMS. Deze elementen worden niet betwist doch doen geen afbreuk aan de ongegrondheid van de asielaanvraag. Tenslotte merkt de Raad op dat de sociale en economische motieven die verzoekster aanhaalt geen verband houden met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Waar verzoekster vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

4.1. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK